

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 152

гр. Благоевград, 07.02.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на седми февруари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Дончева

като разгледа докладваното от Емилия Дончева Въззивно частно гражданско
дело № 20231200500093 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 274, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 418, ал. 4 и чл. 417 ГПК.

Образувано е по частна жалба, подадена от Г. Д. М., роден на - г. в гр. Н, РГ
и "ГМ", седалище и адрес на управление: гр.П.ул. Г.Д., представлявано от Г. Д.
М., чрез адв. А. П., съдебен адрес: гр.С., ул. У.Г. против Разпореждане № 2434 от
07.12.2022 г., постановено по ч.гр.д. № 1317/2022 г. по описа на РС - Сандански, с
което е отхвърлено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417
ГПК, подадено от Г. Д. М. и "ГМ" срещу длъжника "М"ЕООД, седалище и адрес
на управление: с.К., общ.С, представлявано от П. Д. за сумата от 50000,00 евро
(петдесет хиляди евро)- вземане по частен договор от 09.12.2014 г., обезпечено с
нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 17, том I, рег. № 1926, дело
№ 201/2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до
окончателното изплащане на задължението.

В частната жалба се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното
разпореждане на първоинстанционния съд. Твърди се, че кръгът на
обстоятелствата, които съдът проверява в производството по издаване на заповед
за изпълнение и изпълнителен лист въз основа на документ по чл. 417 ГПК, е
очертан в разпоредбата на чл. 418, ал. 2 и 3 ГПК. Освен проверка на редовността
от външна страна, съдът следва да извърши проверка и дали същият удостоверява
подлежащо на изпълнение вземане. Сочи се, че представения към заявлението по
чл. 417 ГПК документ е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на
изпълнение вземане за главница. В същия се съдържат всички елементи на
заемното правоотношение – страни, предмет, размер на задължението за главница
и посочва правопораждащия юридически факт, а именно договорът за заем, който
е източник на облигационното отношение между заявителите и длъжника.

Прави искане атакуваното разпореждане да бъде отменено и да бъде
уважено заявлението.

На основание чл. 418, ал. 4 ГПК препис от частната жалба не е бил
изпращан на длъжника.

Съдът, като взе предвид оплакванията в частната жалба и като съобрази събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

При служебна проверка за допустимост и редовност на частната жалба, настоящият съдебен състав намира, че същата е подадена в законоустановения срок срещу подлежащ на обжалване акт от легитимирано за това лице, поради което е допустима. При служебната проверка за редовност на частната жалба се установява, че тя отговаря на изискванията на чл. 275, ал. 2 ГПК, във връзка с чл. 260, т. 1, 2, 4 и 7 ГПК и чл. 261 ГПК.

Съгласно чл. 278, ал. 4 вр. чл. 269, ал. 1, изр. 1 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на разпореждането, а по допустимостта - в обжалваната му част.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Производството пред РС- Сандански е образувано въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, депозирано от заявителите Г. Д. М. и "ГМ" срещу длъжника „М" ЕООД за сумата от 50000,00 евро (петдесет хиляди евро)- вземане по частен договор от 09.12.2014 г., обезпечено с нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 17, том I, рег. № 1926, дело № 201/2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на задължението, както и разноски.

В обстоятелствената част на заявлението е посочено, че вземанията произтичат от вземане по частен договор от 09.12.2014 г., обезпечен с нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 17, том I, рег. № 1926, дело № 201/2017 г. Към заявлението са приложени: 1) пълномощно; 2) документ по чл. 417, от който произтича вземането, в оригинал и копие за прилагане към заповедта за изпълнение; 3) документ за внесени държавни такси.

Първоинстанционният съд е намерил заявлението за неоснователно. Приел е, че представеният документ – нотариален акт за учредяване на договорна ипотека е съставен от компетентен орган, в рамките на предоставените му по закон правомощия, при спазване на изискванията за форма, вписване и др. по реда на глава 52 от ГПК, но в него не са възпроизведени клаузите на чл. 6 и чл. 7 от частен договор от 09.12.2014 г., отнасящи се до начините и условията за връщане на предоставената сума в размер на 50000,00 евро, при осъществяването на които за ипотекарните кредитори възниква вземане срещу ипотекарния длъжник, което вземане е обезпечено с ипотека на недвижим имот, поради което от представения документ по чл. 417, т. 6, пр. 2 ГПК не се установява наличието на подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника.

Съгласно разпоредбата на чл. 417, т. 6, пр. 2 ГПК заявителят може да поиска издаване на заповед за изпълнение и когато вземането, независимо от неговата цена, се основава на ипотечен акт по чл. 160 и чл. 173, ал. 3 ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 418, ал. 2 ГПК изпълнителният лист се издава, след като съдът провери дали документът е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. В производството по чл. 417 ГПК, съответно в производството по чл. 419 ГПК, съдът трябва да провери дали вземането, посочено в заявлението (за което се иска издаване на заповед за незабавно изпълнение) се основава на някой от актовете по чл. 417 ГПК; дали представеният документ по чл. 417 ГПК е редовен от външна страна и дали

удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. Притезанието трябва да е изискуемо към датата на подаване на заявлението, а когато в договора страните са уговорили условия за изискуемост, те трябва да бъдат установени с официален или изходящ от длъжника документ – чл. 418, ал. 3 ГПК.

В случая, с подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК е представен нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 17, том I, рег. № 1926, дело № 201/2017 г. От същия се установява, че на 19.07.2017 г. между П. Д., управител и законен представител на „М“ ЕООД, в качеството му на ипотекарен длъжник и Г. Д. М., действащ лично и като управител и законен представител на "ГМ", в качеството им ипотекарни кредитори е сключен договор за ипотека. В договора е посочено, че ипотекарните кредитори са сключили с ипотекарния длъжник частен договор от 09.12.2014 г., по силата на който ипотекарните кредитори са внесли по сметка на ипотекарния длъжник в А.Д сумата от 50000 евро и парите са получени от ипотекарния длъжник. Посочено е също, че договорът за ипотека се сключва при всички други условия на частния договор от 09.12.2014 г. В т. V страните са заявили, че са съгласни с договора за ипотека, като при неплащане на сумата от 50000 евро, съгласно разпоредбата на чл. 6 и чл. 7 от частен договор от 09.12.2014 г., ипотекарните кредитори имат право да съберат цялото вземане, заедно с всички лихви и разноски по събирането му. В т. 14 от подаденото заявление заявителят е изложил твърдения, че е реализирана хипотезата на чл. 6 от частен договор от 09.12.2014 г., а именно – не е осигурено финансиране от страна на Емиратес Инвестмент Груп (Дубай).

При основанията по чл. 417, т. 6 ГПК документът за издаване на заповед за незабавно изпълнение е самият ипотечен акт, поради което съществуването на претендираното вземане следва да се установява именно от този акт, а не от други документи – в този смисъл определение № 490/02.07.2010 г., постановено по ч.т.д. № 298/2010 г. на ВКС, постановено по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК.

В представения нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 17, том I, рег. № 1926, дело № 201/2017 г. се съдържат данни, че е сключен частен договор от 09.12.2014 г., вземанията по който се обезпечават с договора за ипотека. Отражено е обстоятелството, че сумата, предоставена по частния договор от 09.12.2014 г. е в размер на 50000,00 евро и е внесена по сметка на ипотекарния длъжник в А.Д. Според т. V възникването на вземането за сумата от 50000,00 евро е поставено в зависимост от настъпването на друго обстоятелство- при неплащане на сумата от 50000,00 евро съгласно разпоредбата на чл. 6 и чл. 7 от частния договор от 09.12.2014 г., ипотекарните кредитори имат право да съберат цялото вземане, заедно с всички лихви, такси и разноски по събирането му. В договора обаче не са посочени предпоставките, при които възниква вземане на ипотекарните кредитори срещу ипотекарния длъжник, не се възпроизведени клаузите на чл. 6 и чл. 7 от частен договор от 09.12.2014 г., същият не е представен и със заявлението, поради което не може да се направи безпротиворечив извод кога настъпва дължимостта на сумата от 50000,00 евро. Заповедното производство може да бъде проведено успешно и при представяне на повече от един документ със заявлението, но в случая със заявлението е представен единствено нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 17, том I, рег. № 1926, дело № 201/2017 г., който не удостоверява подлежащи на

изпълнение вземания на заявителите за сумата от 50000,00 евро, поради това за същата не може да се издаде искания изпълнителен лист (чл. 418, ал. 2, изр. 1 ГПК).

По тези съображения настоящият съдебен състав счита, че разпореждането, с което е отказано издаването на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист е правилно, а частната жалба срещу него- неоснователна и същата следва да се остави без уважение.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба, подадена от Г. Д. М., роден на - г. в гр.Н. РГ. и "ГМ", седалище и адрес на управление: гр.П.ул. Г.Д., представлявано от Г. Д. М., чрез адв. А. П., съдебен адрес: гр.С., ул. У.Г. против разпореждане № 2434/07.12.2022 г., постановено по ч.гр.д. № 1317/2022 г. по описа на РС-Сандански.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____